

„Danstøret“

et ugentligt Redaktions- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LITERARY PUBLISHING HOUSE, 312 W. 13th St., New York, N.Y.

„Danstøret“ udkommer to Gange om Ugen. Redaktionen er beliggende i New York, N.Y., 312 W. 13th St.

Redaktionens Adresse for Abonnementer og Korrespondence: DANISH LITERARY PUBLISHING HOUSE, 312 W. 13th St., New York, N.Y.

Redaktionens Adresse for Korrespondence og Abonnementer: DANISH LITERARY PUBLISHING HOUSE, 312 W. 13th St., New York, N.Y.

Redaktionens Adresse for Korrespondence og Abonnementer: DANISH LITERARY PUBLISHING HOUSE, 312 W. 13th St., New York, N.Y.

Danstøret

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykt skriftlig Oplysning modtages af Abonnementer, og at Gælden er betalt i Dødsboet eller til den næstkommande Arvefølger.

Redaktionens Adresse for Korrespondence og Abonnementer: DANISH LITERARY PUBLISHING HOUSE, 312 W. 13th St., New York, N.Y.

Bedes bemærket!

Paa Grund af Julehøjtiden udsendes hermed det inderste Nummer af „Danstøret“ paa Tirsdag.

Julebudet

E. Hofstrup.

Julebudet til dem, der bygge her i Nørret og Dødens Stigge, det er det Lys, som aldrig slukker, jager den stigende Malm paa Flugt, og abner Udsigten fra det lave, træstærkt midelvigt mellem Grøder.

Julebudet i Vinterens Vaande, det er Guds faders varme Vaande, Menneftesalbet til Julefesten, Menneftets Åbel paany erkendt, Hjertets Ånd til at kæmpe og vinde evig Slaet fast trods hver en Fjende.

Julebudet under Storm og Torden medler og giver Fred paa Jorden, Fred til at stræbe vor Strid med Mod, Fred til at vente paa Enden som, Hvi under Medløser og dypst i Sorgen, Fred for baade i Gaar og i Morgen.

Julebudet til dem, der græde, det er Bøddet til evig Glæde. Slæd dig da kun hver Menneftesjal, stinger end Ormen endnu din Hæl! Favn kun træstærkt, hvad Gud har givet, læft dit Hoved og tak for Livet!

Vor Konges Fødsel

Det, vi kristne fejrer i Julen, det er Verdens største Begivenhed — absolut den største Begivenhed i hele Verdens Lønsel. Og vi har gødt af rigtig at klare det for vor Bedvidstled, at det er saa.

Det er vor Konges Fødselsfest, vi fejrer i Julen. Og det er mere end det. Det er Kongernes Konges og Herrens Herrens, det er al Jordens Konges Fødselsfest, vi fejrer — Begær af mig, og jeg vil give dig al Jorden til Arv og Gjenbom. Men det er mere endnu. Jesus er ogsaa Himlens Konge — Mig er givent af Magt i Himlen og paa Jorden.

Hvor almindelig og paa samme Tid hvor mærkelig er ikke Omstændighederne ved Julefesten. Den er forudsagt i Aartusinder i Forvejen. Det er enestaaende. Hans Stamtavle — den gaar tilbage til Davids og Abrahams, ja til Adam (Avtas). Absolut enestaaende!

Men saa selve hans Fødsel? Hans Moder er en fattig Jomfru. Han fødes i en Stald i Betlehem. Det ser saa simpelt og almindeligt ud. Men, at han blev født i Betlehem i Judæa — som forud sagt hos Profeten Mika — uagef Maria og hendes troslove de baade i Nazareth i Galilæa, det er mærkeligt. Jordens magtfulde Herter, kejser Augustus i Rom, maatte — ubevidst — sætte sig og et værdigt Fødselssteds Apparat i Gang, for at det kunde ske.

„Al Verdens“ Herter maatte høre ham, før han kommer til Verden! Ja, det var jo saadan, Befalingen lød, at „al Verden“ skulde stræbes i Mandtal.

Saa stille og ubemærket gik Julefesten sig, at den ingen Opmærksomhed vakte, herten i Berget eller i Byen Betlehem. Vilde Soener har man ellers ikke set, naar en Prins vendte til Verden! Herter i Hobe!

center paa Kam. Her gjordes ingen faadan Stads. Men alligevel — En Herold fra Himlen medler, hvad det er slet; et himmelsk Sangor kommer til Jord for at synge for Mennefter om den store Begivenhed — Julefesten! Ja, Julefesten er slet den eneste, den eneste dag! Udrigt for eller siden har fattige Hyrder hørt faadant Besøg eller lyttet til faadant Sang. Og de forstod jo Sangens Indhold; thi det maa jo være dem, der har gængideligt Ordene.

Himmel og Jord, store og smaa er bleven forenede ved Julefesten. Kejser Augustus, ja Himlens Engle, er ikke for store, og Hyrderne er ikke for smaa eller ringe til at tjene ham.

Dg saa de vise Mand fra Ofterland! De vil hen at tilbede Julefestens Konge. De maa absolut have ment, at hans Fødsel ogsaa havde Betydning for dem. Men hvor har de dog faaet at vide om hans Fødsel! Vi ved det ikke. Men hvor sit Hyrderne det at vide? Det ved vi. „Vej har du alle Stæder, dig Midler fattes ej.“ Stjernen viste Wismandene Vej — maatte den ogsaa for dem var selve Tegnet paa Julefestens Fødsel. Men den lange Vej! og Stættene, de ofrede! og Vandringen i Tro! Er det ikke allsammen enestaaende?

Men Herodes — aah, han vilde jo slaa ham ihjel. Det var, fordi han kendte kun Rigerne af denne Verden og saa en Rival i den nylig fødte Konge.

Som Wismandene fra Ofterland spaaede om Hedningerne, der skulde komme til at glæde sig ved Julefesten, saa spaaede Herodes om, hvorledes deres Forhold, der kun fænder denne Verdens Hertilighed, vilde blive til Julefest.

Men nu i Dag? Vi skriver Anno Domini 1905, og snart skriver vi 1906. Ogsaa det er mærkeligt, ja enestaaende. Hele den civiliserede Verden regner sin Tid fra Julefest.

Hvor stred den dog imod. „Vi vil ikke, at denne skal regere over os.“ Denne Spaadom af Herren selv gik i Oplysning gennem Bøddernes Tid. Julefesten vilde ikke „crown him Lord of all“, ikke kunde han som deres Konge. Og Romerne! Ja, de regnede jo deres Tid fra Roms Anlæggelse. Der var deres Stoltbed. De strittede imod, saa længe de kunde. Men de maatte give sig. Deres Tidregning maatte forandres. Det var ikke længere Roms Anlæggelse, der var den store Begivenhed i Verdens Historie. Det var Jesusbarnets Fødsel i Stalden i Betlehem.

Det er vel kun besværet at still Windretal — selv i de kristne Lande, der den Dag i Dag virkelig glæder sig i Julen over, at der er os en Julefest. Men de højer sig, omend ubevidst, for Begivenheden. Hver Gang en Mand skriver 1905, giver han Kristi Hyldest. Det gør selv hans Hjemmer. I alle de kristne Lande regnes Tiden fra Kristi Fødsel. Men det er Sjtorens store Midtpunkt. Med den saa de troende Fædre i Israel fremad, til den ser vi tilbage.

Der er slet store Omvæltninger i Verden siden den Tid, men intet, der i den Grad har gjort Epoke. I Frankrig prøvede Bantroen at sætte en anden Tidregning i Stedet for den kristne, men forgæves. Kristendommen er i den Henseende trangt faalees i gennem, at alle en Borger i et civiliseret Land kan holde en Smule Gjenbom, uden at Julefestens Mærke maa sættes derpaa — 1905.

Disse Rendsgerninger har vi draaget frem, for at vi, som tror paa og glæder os ved Jesus som vor Julefest, at vi dog ret maatte lære at glæde os, hvad vi virkelig ejer i Troen paa vor Julefest.

Vi er ofte saa ufærdige for at lade os foregægle baade det ene og det andet som stort og herligt, uagtet det ingen virkelig Værdi har. Men vi kristne har virkelig noget at glædes over, som selv vantro Mennefter nødes til at tage Hatten af for. Gid disse ogsaa maatte se det. Maatte ogsaa den Ervendelse, at Julefesten overstraalet alle andre Verdensbegivenheder, kunde for nogen blive et første Skridt til Troen paa ham.

Hermed ønsker vi saa alle „Danstøret“ Læsere: Glædeligt Jul i Jesu Navn!

Til Vennerne i Albert Lea.

I Dagene 26.—30. Dec. samt 2. og 3. Jan. vil Hans Andersen fra Ellensdale være i Albert Lea med et godt Udvælg af Bøger fra os, og han vil tillige modtage Bestilling og Betaling for vore Blade.

Danish Luth. Publ. Houe.

Julegaver

til vore hre Missioner.

En glædelig Jul til alle Guds Fødsel blandt os! Ja, Venner, det vil vi saa, naar vi med et ret Mariafind samler os om Bedlehemets Krypbede og lytter med et fint, lydhørende Ore til de store og herlige Julebudstaber: „Frigt ikke! — en stor Glæde — for alt Julefest — eder er i Dag en Frelser født“ — og lytter til de himmelske Lovsangstøner: „Være være Gud i det højeste, Fred paa Jorden og i Menneftene Velbehag!“

O, Venner, det er Naade og Naade, at vi bor og bygger paa Egne, hvor dette salige Budstaber og disse himmelske Tøner lyder. Kære, Støner vi ret derpaa? Præfer vi Herren derfor, som vi burde? Vi gør vist bedst i at stille vore Ansigt i Budsstaber og Skam og befænde: Herre, vi agter allfor lidt paa denne overvæltende Naade, paa Guds faders store Julegave til os. Og dog — ikke sandt? Vi ønsker, at hele vor Liv var en eneste Lovprisning til Gud faders Være.

Nu vel, Venner, er dette vort Hjertes ønske, saa lad da vor Lovsång saa sit rette Udslag, først og fremmest deri, at vi i denne søde Juletid baade offentligt og privat tilsaet herved med Salmer og Lovsång og andelige Bøker og ret læses om at præfede og være Gud for alt; men saa ogsaa deri, at vi yder rindbaandede Gæder til de lykkelige Hedningers Frelse.

Venner, vore hre Missioner — Japanmissionen og Indianermissionen er i Trang for Midler for nærværende. Særligt Laafager bevirker dette. Ved Siden af de maanedlige Udgifter til disse to Missioner, som er \$225.00, saa kommer nu ved denne Tid to ekstra Arad: \$150.00 til Reparation paa vor Missionsstation i Oaf, som Kirkeraadet ikke kunde andet end bevilge — thi det var absolut nødvendigt —, og omkring \$500.00 til Køb af Biletter for Pastor J. M. J. Winters og Families Hjemrejse til Europa; Biletterne kan nemlig købes en Del billigere her i Landet, end i Japan. Saa, Venner, I vil heraf se, at det tiltrængtes en rigtig god Julegave til disse Missioner. Til hvad mig derfor ved disse Linier at sige til alle Venner over hele Samfundslinien — gamle, unge og Børn: Giv en fuld Haands Gave til vore Missioner med det første!

Redaktionerne af alle vore Blade: Kirkebladet, De Unges Blad og Børnebladet, vil nok være saa venlige at sige et Ord om Sagen. Vore Kredsformand og Præsterne ligeledes.

Venner, lad os saa ofre, bede, elske og arbejde med Glæde og i Flot!

Venter et velkommet Svar paa disse saa Linier. Fredens Hilsen.

G. B. Christiansen.

Lad det nu staa ved det.

I et Tillæg til „Danstøret“ for 13. December har en E. Thomsen her i Ethan en Artikel om mig og mit Arbejde herude. At give noget egentligt Svar paa hans Fremstilling er ikke min Mening, thi det er ikke nødvendigt, og jeg ønsker heller ingen Bennesjæ med Thomsen, en Mand, jeg har faaet paa den bedste Fod med nu i 6 Aar.

Men ved at læse Thomsens Stykke som jeg til at tænke paa, at jeg stylder jo mit Samfund Regnskab for min Husholdning, og det saa meget mere, som jeg selv født herud som Missionar. Og saa tænkte jeg videre, at en Del af vort Samfunds Fødsel vel læser Danneville, og kunde saa ved at læse nævnte Artikel faa en uberegtiget Oplysning om min Virksomhed her paa Pladsen. Og man er jo ikke saa gødt tjent med at blive stillet i et tvedigt Lys.

Jeg vil derfor sige, at jeg skal nok selv holde de Styrende (Kirkeraadet) i vort Samfund bekendt med Tingenes Gang herude, og til andre i Samfundet, som maa have læst E. Thomsens Artikel, vil jeg blot oplyse, at med Undtagelse af nogle ubehagelige Bemærkninger, saa er denne Artikels Indhold enten Usandhed eller Forbrejelse. Her et Par Eksempler. Thomsen fortæller, at jeg nu for nylig til bannet en Menighed af 3 Familier. Sandheden er den, at den Menighed, Thomsen her siger til, blev bannet 7. Maj 1888 og har bestaaet siden den Tid, saa alt, hvad Th. her kan have

at stætte sin Oplysning paa, er især Sæt om, at denne Menighed engang var bleven opløst, hvad jeg her oplyser, det udviser Menighedens Kirkebog. Og saa det med de 3 Familier, det har saa heller ingen Stæder hjemme. Og skal dette „Tretal“ sige, at min Virksomhed indskrænket sig til 3 Familier, saa passer dette slet ikke. Og saa er der mit Stridvort til Thomsen. Ja for Læsere kunde det jo tyde paa hvad som helst, vel snart paa en spær Spænding mellem mig og det Parti, Thomsen tilhører. Men ikke noget af dette. Det hele er en meget naturlig Ting. Jeg skulde ellers da burde underrette det Parti om min Stilling over for det omtalte Raidsbævet og om mit Forhold til Pladsen i det høje taget. Dg da jeg ikke havde Lejlighed til at komme til dette Partis Menighedsmøder, og da det trøvede en længere Forklaring — naar det skulde blive ret fortalet — end jeg havde Lyft til at fremlægge lige efter en Guds tjeneste — saa nedstred jeg dette til Thomsen som Formand, og saa mente jeg, at han saa kunde bringe mit Svar til andre vedkommene. Det var det hele.

Disse Eksempler kan vel saa klare det som lidt Redegørelse over for mit eget Samfund, og andre stylder jeg vil ikke noget særligt Regnskab. Dg jeg her da ogsaa, at Dagn's Redaktør, G. Holst, har været Mand nok til at sætte „Puntium“ ved Thomsens Artikel, hvilket kal sige, at han ikke vil optage mere af den Slags. Dg jeg vil her sige, at jeg paa kommen dette Standpunkt af Holst. Vi Ethan Fødsel behøver slet ikke at strides i Wisførelse; der er ikke noget mellem os at trættes om. Det hele er, at her er en Flot, som ønsker at vedblive at faa Betjening fra „Den forenede Kirke“; og den anden Flot ønskede nu at slutte med denne Betjening og saa saa Præst fra det andet Samfund. Men det maa jo være en fri Sag for begge Parter, saa her er jo ikke noget at beføre sig over, saa for den Sags Skyld kan og bør vi jo som Mennefter være lige gode Venner, og det er vi vist i Grundten ogsaa, selv om sommes Gemyt er lidt varm nu lige i Begyndelsen, men dette vil nok falde væk af sig selv. Det, der nok for en Stund kan volde lidt Ulempe, er, at efter alt at sige, saa her „den danske Kirkes“ Parti taget det som en Selsølg, at naar de ikke vilde benytte mig længere, saa skulde og burde jeg forlade Pladsen. Dg her til har jeg saa at sige, at jeg var af en anden Mening og havde mine Grunde for det.

Dg naar Thomsen siger, at Forholdet var saadan mellem mig og hans Parti, at vi kunde ikke være sammen, saa kan jeg med Sandhed sige, at jeg har ikke haft nogen Nefse om dette, før jeg læste det i Dann. De Mennefter har været stinle nok over for mig, og de har heller ikke klaget over, at jeg i nogen Maade har foretrettet dem. Saa Thomsens Oplysning om Forholdet er mig en Gaade, saa jeg begriber ikke, hvorfor han har villet levere denne Usandhed. Nu, det har ellers ingen Nød med den Slags Ting. Men jeg vil dog fralægge mig en saa uberegtiget Bestyrdning, i Forhold til den gamle Formaning, at man skal se „at have en udsat Samvirkelse“ baade for Gud og Mennefter.“ Dg jeg kan saa ogsaa sige, at jeg er ikke gaaet her til Ethan at bo for at være i Vejen for det andet Parti; de maa for mig saa gerne have deres egen Præst, og jeg kan ogsaa anfle dem alt godt med deres Sager. Men saa ønsker jeg da ogsaa at have Fred for dem, da i det mindste hvad Kirkeartikel angaar. Her ønsker jeg det „Puntium“, som Holst taler om.

Dg nu da jeg er kommen til at stride lidt om mig selv og om Stillingen herude ved Ethan, saa tænker jeg det kan være godt nok at gæve vort Samfunds Fødsel en mere almindelig Oplysning angaaende min Husholdning hertil. Og for at fortælle saa har det drejet sig saadan, at med Undtagelse af lidt spær Mission her og der saa har mit Arbejde nærmest indskrænket sig til Pladsen her. Angaaende dette har jeg saa givet vor Formand Meddelelse nu og da. Dg han har saa for Tid tilbage faaet paa, som jeg ikke trøvede, det var bedst, at jeg gæde her i Ethan, for at jeg saa kunde udføre et mere samlet Arbejde her. Dette mente jeg saa ogsaa selv, men jeg havde saa ikke rigtig Nød paa det dangang. Foruden andre Bekæmpeligheder var der det med de to Parter. Vel var det engang under lidt Forhandling, at et Par Mand af hvert Parti skulde bygge en Præstebolig, og det skulde saa være i den Form, at

disse Mand skulde være Ejere af Huset, og saa paa en Waade leje det ud til Bølg for Præsten. Jeg havde ogsaa lovet at flytte herop paa den Betjening, skønt jeg var ikke saa glad med den Waade at bygge Præstebolig paa, da der jo let kunde komme Misforhold ud af det. Men det blev ikke til noget med at bygge Hus, og det var maasse ogsaa det bedste.

Men da saa det andet Parti sidste Sommer meldte mig, at de ikke vilde støtte mig længere, saa overvejede min Gustru og jeg Sagen under Bøn til Gud om hvad vi skulde gøre, og det vil sige, enten at læmte paa at faa en anden Virksomhed et Sted, eller efter Samraad med vore Fødsel at flytte her til Ethan. Dg jeg kan da oplyse, at der har ikke været meget i vort Liv, som er bleven os klarere end det, at vi i Guds Navn skulde gaa hertil. Dg dette skal siges, for at vort Samfunds Venner kan forstaa, at vi er ikke løbet til dette Skridt i en Haandenbæng. Dg at vi kunde gøre dette uden at træde det andet Parti for nær, det mener jeg dog er en Selsølg. De andre har jo de mest frie Hænder til at gøre, hvad de mener der tjener dem bedst. Thomsen bruger nok den Talemaade, at de „opgavde mig paa 3 Maaneber“. Naa ja, lad det saa hedde saadan, men det er en kunstig Sprogbrug. De havde aldrig „ladt“ mig, saadan som man fortalet dette Udtryk, men Betjening var fuldtændig privat, til samme Tid som jeg var kaldet af vort Samfunds Menighed. Dg man plejer jo ikke at opfyge en Præst, man aldrig har kaldet. Dg den saatalde Opløselighed løb heller ikke paa andet, end at de „de vilde yde mig flere Penge end de, som de havde tænet. Dg efter dette havde jeg saa, selvsølgelig Ret til at fersætte med den Menighed, der havde kaldt mig, noget der dog er saa indbyrdes, at der ikke behøvedes et Ord for at klare den Ting, naar det ikke blev stillet i et skævt Lys. Nu som sagt, vi gik hertil, byggede os selv et Hjem, og vi føler os godt tilfreds og er forisøvede om, at vi er, hvor vi skal være. Dg jeg har ogsaa det Haab, at vort Samfund har en Gjerning at øve her, og uden dette Haab vilde jeg da heller ikke have bød et flytte hertil, tilmed da det jo slet ikke er saalet for en ubemødt Mand at bygge Hus og hvad dertil hører. Men lige meget, vi er glæde ved at have gjort det Skridt. Dg vor Herre har ogsaa lagt altting saa godt til Rette at vi gjensynligt har set hans Haand i det.

Dg saa slutter og haaber vi, at „han, som har hjulpet hidendtil, han hjælper og herefter.“ Hvor Herren vil have gjort en Gjerning, der baner han ogsaa Vej. Det er en Erfaring, det er godt at have en Smule af; godt at have set og oplevet: „Hertil har Herren hjulpet.“

Dg saa det med de to Parter og de to Præster her, ja saa vil jeg til Oplysning for mit eget Samfund blot sige, at det har ingen Nød med det. Hver Part vil snart komme efter, at det er bedst at lade hinanden i Fred. Dg her er heller ikke noget spærnt Forhold, som er værd at tale om. Som et Slags Bævis paa dette kan det ikke være af Vejen at nævne, at da der foreliden indtraf en Begrævelse i den anden Flot, da blev jeg anmodet om at tjene ved den Lejlighed, hvad jeg saa ogsaa gjorde. Det var en lille Buge paa en 7 Aar, der havde ligget lig længe og lidt meget. Jeg talte over det Ord: „Herren har Fredstallet med sit Fødsel, og det anvendte jeg navnlig til Trøst for Forældrene. Dg jeg havde ogsaa den Formemmelse, at hvad jeg sagde, blev godt modtaget.

Nu, dette siges blot for at vise, at vi ligger slet ikke paa Krigsfod med hinanden. Dg jeg mener, at det er i sin Orden, at et Forhold ikke bliver fremstillet værd end det er.

Dg saa vil jeg slutte med at sige, at til samme Tid som vi heroppe godt kan mødes og for saa vidt har det fredsbeligt nok, saa er der een Ufred, i nok kunde trænge til at saa noget mere af, og det er det Røre, vi talder „Kærlighed“ og som er i Gang mange andre Stæder. Jeg haaber dog, at her er en nøgle, som har fundet hvile i Gud; men hvor vilde det lyse op, om en almindelig Vættelses - Strøm kom til at gaa herhen over. Dg saa endnu dette. Vi kunde ogsaa ønske, at nogle flere af vort Samfunds Fødsel kunde faa lidt til at staa sig ned her. Dg vilde da ogsaa være glæde ved almindelige Besøg, naar nogens Vej kunde falde lidt til denne Side. Hilsen til alle Venner i Samfundet.

J. Pedersen, Ethan.

En hungrende Hær.

Den vældige russiske Hær i Manfjuriet sank umiddelbart efter Julefestens slutningen hen i Glenslet. Den kunde ikke længere afvinde Verden nogen Interesse.

Og først i den sidste Tid, da Meddelelserne om Mytteri i Madivostof genfaldte Forestillingen om de 400,000 Mand under Baaden i det nordlige Manfjuri, har Verdenspresken beændigt at interessere sig for det store Spørgsmaal: Hvorledes vil det gaa denne Hær nu, da Vinterluften atter har Herredømmet i Manfjuri?

Man begynder at ane, at Verden vil komme til at opleve en ufortalt Katastrofe.

For disse 400,000 Mand, næsten alle trøtne bort fra deres fattige Hjem ud til en Krig, som de ikke nærede den fjerneste Interesse for, er aaberbort bleven fuldstændig overgivne til deres Stæbne — siger en Korrespondent til „Daily News“.

Daarligt klædte og paa Forhaand udukkede, som de er, vil de nu i Vinterens Løb blive udført for alle Slags Sygdomme og — ligesom Hungersnød. Hverken i Sibrien eller i Manfjuri er der truffet Foranstaltninger til at beskytte de uhykkelige mod Kulde og Sult.

Men kan de da ikke blive hjemsendt? De skulde jo hjemsendes. Men det er kun en entelt Jernbanelinie, hvorad dette kan ske. Dg paa den Linie har der endda været en langvarig Strid. Desuden behøvedes den nu til alt andet end Troppetransport. Tidligere maatte alt andet jo vente. Nu faar altsaa Tropperne vente.

Men dette er endda ikke Grunden til, at Hjemfødselen ikke finder Sted. Den russiske Regering søger simpelt hen ikke at lade denne Hær komme hjem. Man ved jo, at den kun vilde øge de revolutionæres Rækker og tjene Agitationen. For den Hær fremføres da i hvert Fald Agitationshof net mod hele Bureautriet og Czar-dømmet.

At saa sendt Hæren Hjemmedler net er simpelt hen umuligt nu.

Regeringen har jo ogsaa faaet saa meget andet at tænke paa. Dg naar man ikke kan slaffe Hæren, hvad den behøver — ja, end ikke, om man anstrenge sig si Gange saa meget —, saa lader man hellere staa til.

Man lækker uiltkærtligt Sjvne blot ved Tanken om, hvad der nu vil ske derovre paa de isslagne Stepper.

Det turde handle, at Lnevitt's Hær kan faa Mindet om Napoleons Tilbagetog fra Moskva til at blegne. Napoleon skal have mistet henimod en halv Million Soldater i Rusland. Men Rusland vil i alt komme til at miste langt, langt flere i Manfjuri, hvis Jord allerede gemmer Hundre tusinder af russiske Soldaters Lig.

Allerede nu der i Masfedis af Sult, Gfendighed og Sygdom.

Freden synes at trave lige saa mangefre Otre, som Krigens gjorde.

I Følge Meddelelser, som tidligere er gængvne, truer Soldaterne med at ville marchere hjem til Fods. I store Marschgrupper vilde de da gaa frem — med Biletter rettet mod Vest. Denne Plan er simpelt hen vanvittig og vil netop frembringe af en vanvittig Svivolelse. De kunde ikke bjerge Livet paa denne Marschtur.

Nogen større Kimerlighed vilde der være i den Tante, at Hæren, eller en Del af den, — maatte under en opværet, fsløvagt Anfører —, kastede sig over sit igrangvnde Dele af Rina. Den kunde saa dele sig i mindre Røderbænder, der gik i forskellige Retninger og plnydrede for at leve.

Eller den kunde forsøge paa at gaa som en regular Hær lød paa finefste Tropper og stikampe sig Udgang til „det himmelske Rige“s mere frugtbare Egn.

Det er ikke udelukket, at Rusland endnu kunde blive indviklet i alvorlige, altsatistiske Vanfælgeligheder. Denne Gang fordi Regeringen ikke kan faa Hæren trukket bort — eller rettere: ikke vil have den hjem.

Eller de store Nedertag med deres „Redde sig, hvo som kan“, kommer i Vinter Nøden og Hungersnøden.

Hvor mange vil vel kunne undgå dem? Dg hvorledes?

Det ser ud til, at den russiske Regering for Måblikket interessere sig mere for alt andet end disse Spørgsmaal, som — i Menneftigheds Navn netop burde være de mest alvorlige.

J. Pedersen, Ethan.